

בס"ד, י"ב תמוז תשע"ו

18 יולי 2016

תיק 76038

פסק דין חלקי

בעניין שבין

הנתבעת – אגודה שיתופית

התובעת – מעצבת

א. רקע ועובדות מוסכמות

הנתבעת היא אגודה שיתופית, כלומר, נציגה של יישוב, שמעסיקה רכזת תרבות. בתאריך 07.09.15 קיים היישוב ערב קליטה למשפחות החדשות שהגיעו. באותו ערב חולקו לכל תושבי היישוב מגנטים לתלייה על דלתות הבתים כאשר על המגנט עיצוב מסוים עם שם המשפחה. מוסכם שהעיצוב הוכן במקור על ידי התובעת, ונעשה בו שימוש ללא רשותה וללא תשלום. על רקע זה הוגשה תביעה על ידי התובעת, כפי שיפורט בהמשך.

ב. עדותה של רכזת התרבות

רכזת התרבות, (להלן, הרכזת), היא האדם שטיפל בהפקת והדפסת המגנטים, ולכן עדותה, כפי שנשמעה בבית הדין, מובאת בפתח הדברים.

הרכזת טוענת שהיא פנתה לבית דפוס לפני האירוע (הוצגו תכתובות וואטסאפ מתאריך 31.08.15) ובה היא בקשה שיעוצב מגנט עם שמות המשפחות. לצורך כך היא שלחה תמונה של שלט שהיה על בית של אחת המשפחות ביישוב – (להלן, השלט של משפ' א') ובקשה עיצוב דומה. הרכזת הודתה שניסתה ליצור קשר עם המעצב של השלט של משפ' א', אולם לא קבלה תשובה ולכן העבירה צילום שלו לבית הדפוס. ההצעות שהיא קבלה מבית הדפוס לא מצאו חן בעיניה והיא לא בצעה את ההזמנה.

ביום האירוע עצמו היא דברה עם מנהלת המעון וספרה לה שאין לה שלט לחלוקה, ומנהלת המעון הפנתה אותה לאחת מעובדות המעון שהיא מעצבת (להלן, המעצבת). כאן המקום להעיר כי ב"כ הנתבעת הודה שהמעון שייך לנתבעת, וכי המעצבת מקבלת משכורת מאת הנתבעת (פרו' 2, עמ' 2). כעבור חצי שעה מהשיחה עם מנהלת המעון שלחה המעצבת בדוא"ל הצעה לעיצוב לרכזת, והוחלט להדפיס אותה. ההצעה הוצגה בבית הדין וניתן היה לראות שהכיתוב עם שם התובעת מופיע בכתב קטן בתחתית.

הרכזת טענה בבית הדין שלא שמה לב לכך. הרכזת הודתה שהעיצוב היה מוכר לה מחנות שפועלת ביישוב ובו נמכרים מוצרים של התובעת. לטענתה, היא לא חשבה שעליה לבדוק את נושא זכויות היוצרים, וכיון שהיא קבלה את העיצוב ממעצבת – חזקה שהשימוש חוקי.

עמוד 1 מתוך 10

הרכזת העידה שהיא לא הנחתה את המעצבת להשתמש בעיצוב של התובעת או בעיצוב אחר כלשהיא, והמעצבת היא שבחרה את העיצוב. לטענתה, המעצבת אמרה לה שהורידה את העיצוב מקבוצת פייסבוק של מעצבות.

בערב חולקו מגנטים לכל המשפחות ביישוב ללא תשלום. לאחר קיומו של הערב נודע לרכזת שהתובעת מתרעמת על כך שנעשה שימוש בעיצוב שלה ללא רשות או תשלום.

הצדדים ניסו להגיע לידי פשרה מוסכמת, אולם לאחר שנסיון זה לא צלח, עקב ויכוח על פרט מסוים, פנתה התובעת לבית הדין.

ג. טענות התובעת

מי שביצע את העיצוב היא עובדת של הנתבעת, ולכן הנתבעת אחראית למה שנעשה. חזקה על המעצבת, שהיתה מודעת לנושא זכויות היוצרים. כמו כן, היה מוטל על רכזת התרבות לבדוק את העניין.

על העיצוב מופיע הכיתוב של התובעת עם מס' טלפון, מה שאיפשר לבדוק את נושא הזכויות. גם אם הרכזת לא שמה לב לכיתוב, חזקה על המעצבת שהיא שמה לב אליו, ובכל זאת לא עשתה דבר. הנתבעת טענה שהדברים נעשו בתום לב, ובמיוחד רכזת התרבות טענה בדיון שאינה מכירה את התחום. אולם, אי ידיעת החוק אינה פוטרת מקיומו. מעבר לכך, גם ללא החוק יש כאן פגיעה בפרנסת התובעת, דבר שהוא ברור לכל אדם.

העובדה שהרכזת זיהתה את העיצוב של המגנט עם מוצרים של התובעת הנמכרים בחנות ביישוב היתה אמורה לעורר אותה לברר את עניין הזכויות.

הרכזת אף הודתה שהיא שלחה לבית הדפוס תמונה של שלט שראתה, ללא אישור מהמעצב שלו, כיון שזה לא ענה לטלפון. הדבר מעיד על זלזול בזכויות היוצרים.

גם לאחר שהתברר לנתבעת שהיא עשתה שימוש בעיצוב של התובעת היא לא פנתה לתובעת. גם התגובות לפניות של התובעת היו בלתי מספקות. כל זה מעיד על חוסר תום לב.

נציגי הנתבעת טענו בדיון שבסופו של דבר השימוש בעיצוב הועיל לתובעת כיון שהתגובות אליו היו חיוביות. בתגובה התובעת טוענת שבעלת החנות ביישוב אמרה לה שהעיצוב הוא באיכות נמוכה. מעבר לכך, זכותה של התובעת לאסור שימוש בעיצוב שלה ללא רשות.

התובעת דוחה את טענת ב"כ הנתבעת שכיון שהעיצוב היה בפייסבוק, אזי הזכויות הן של חברת פייסבוק ולא של התובעת, והפנתה את בית הדין לפסקי דין בעניין. למשל: ת"ק 13-04-4706 ת"א (רמלה) 20871-11-11.

התובעת טענה כי מקרה זה חמור מהמקרה שנדון בפס"ד ארץ חמדה גזית 71036, בו נפסקו 3,000 ₪ על שימוש בתמונה מאתר שיתוף ללא אזכור שמו של הצלם, בנקודות הבאות:

א. שם מדובר על בעל זכויות שהוא צלם חובב, ואילו כאן התובעת מתפרנסת מעיצוב.

ב. שם מדובר על פגיעה בזכות מוסרית בלבד, ואילו כאן מדובר על פגיעה כספית ופגיעה באיכות היצירה.

ג. שם מדובר על נתבעת שמכבדת זכויות יוצרים, ואילו כאן הנתבעת מפרה זכויות יוצרים.

ד. שם מדובר אמנם על פרסום בעיתון, אולם, אף שכאן מדובר על פרסום ביישוב אחד בלבד, הרי שהפרסום הוא מתמשך כיון שהשלטים תלויים על הדלתות.

התובעים הסבירו את מטרת החוק שמאפשר פסיקת פיצוי בסך 100 אש"ח ללא הוכחת נזק, במתן מענה לעסקים קטנים שמתקשים לדעת שזכויותיהם הופרו, ונדרשים להשקיע משאבים רבים בתביעה. בנוסף, פיצוי על הנזק הישיר בלבד לא יצדיק את העיסוק בתביעה.

לאור כל זאת התובעת דרשה בכתב התביעה:

- איסוף השלטים באופן מיידי.

- יידוע כל תושבי היישוב על העבירה שנעשתה.

- פיצוי כספי של 450 ₪ דמי שימוש בעיצוב.

- פיצוי כספי של 50,000 ₪ בגין פגיעה בשמו הטוב של העסק.

- פיצוי כספי של 800 ₪ בגין זמן רב של התעסקות במקרה – על חשבון זמן עבודה יקר

- החזר הוצאות משפט.

התובעת טענה בסיכומים שהסעדים הולמים את החוק ואת מה שנכתב בפסק הדין הנ"ל.

ד. טענות הנתבעת

ב"כ הנתבעת טוען כי הנתבעת ונציגיה פעלו בתום לב, וזאת מהטעמים הבאים:

א. הם לא התכוונו מראש להשתמש בעיצוב של התובעת, אלא בעיצוב שהיה על הדלת של משפ"א.

ב. הם קבלו את העיצוב מהמעצבת, והניחו שאין עליהם חובה לשלם על עיצוב שנעשה על ידי עובדת הנתבעת בשעות עבודתה.

ג. הלחץ של הזמן בה נעשתה המלאכה.

ד. הסמל לא היה משמעותי ולא היה קריא, במיוחד לא בדוא"ל שנשלח ע"י המעצבת, ולכן הרכזת לא שמה לב אליו ולא היתה מודעת להפרת הזכויות.

הנתבעת מדגישה שתום הלב אינו נובע מאי הכרת החוק אלא מהנימוקים שהובאו לעיל. העובדה שהרכזת אמרה שהעיצוב נראה לה מוכר אינו אומר שהיא ידעה למי הוא שייך, ובמפורש היא העידה שהיא חשבה שהמעצבת עיצבה בעצמה את המגנט.

הנתבעת לא רואה קשר בין העובדה שהרכזת שלחה צילום של השלט של משפ' אי לבית הדפוס לעניין הנדון כאן. שהרי לא מדובר על תביעה בשם המעצב של אותו שלט, וכן בגלל שמקובל להראות למעצב דוגמאות, וכך נעשה כאן.

בהמשך לכך שהנתבעת טוענת שהיא פעלה בתום לב, הנתבעת סבורה שיש לפטור אותה מתשלום על סמך סעיף 58 לחוק זכויות היוצרים.

לגבי חוות דעתה של חברתה של התובעת על העיצוב – התובעת טענה בבית הדין בתחילה שהחברה התקשרה "סתם" כדי להראות לה עיצוב שלה שהופץ ביישוב, כך שלא מדובר על חוות דעת שלילית. מה גם שהחברה לא העידה בבית הדין.

הנתבעת לא מסתרת מאחורי הטיעון המשפטי שהזכויות על חומרים בפייסבוק שייכות לפייסבוק.

הנתבעת דוחה את הטענה שהיא מתחמקת מאחריות – לטענתה מהרגע שהתובעת פנתה אליה הסכימה הנתבעת לשלם את הסכום שנראה לה הגון. הנתבעת מתרעמת על ההאשמות האישיות כנגד נציגיה וטוענת שפעלה באופן הגון.

התובעת הודתה שבתחילה דרשה 800 ₪ והעלתה את התביעה מעל ל-50 אלף ש"ח בגלל שהנתבעת הציגה את ההתנהלות שלה כ"טעות". לפיכך, יש לדחות את התביעה המוגזמת, על בסיס סעיף 56 לחוק זכות היוצרים שמורה לבחון את הנזק הממשי שנגרם לבעל הזכויות. לאור זאת, מן הראוי לבחון מהו הנזק הממשי שנגרם כאן.

הנתבעת הסכימה לשלם לתובעת 300 ₪, שהוא לדעתה המחיר שהיתה משלמת אילו ידעה שמדובר בעיצוב של התובעת והיתה פונה אליה.

ה. תגובת התובעת לסיכומי הנתבעת

ככלל, בתגובתה חזרה התובעת על טענות שכבר נטענו בסיכומים, ולכן לא נחזור עליהן שוב. נציין רק שהתובעת הדגישה שהנתבעת אחראית למעשיה של המעצבת. היא גם דוחה את טענת הנתבעת לטיפול סביר לאחר פניית התובעת.

התובעת דוחה את טענות הנתבעת שהיא פעלה בתום לב מהנימוקים הבאים:

א. הנתבעת מדגישה כי ע"פ הפרשנות של בתי המשפט (והיא צרפה אסמכתאות) טעות בנוגע לשאלה מייהו הבעלים של הזכויות, איננו בגדר תום לב.

ב. לפיכך, כאשר רכזת התרבות בקשה שייעשה שימוש בעיצוב השלט של משפ' אי, לא מדובר על דוגמא לעיצוב אלא בשימוש מודע בזכויות ללא רשות ואו תשלום, ולפיכך שלא בתום לב.

ג. רכזת הקהילה הופתעה מהמהירות שבה עיצבה המעצבת את השלט, והיה עליה לברר מה מקור העיצוב. במיוחד לאור העובדה שהוא היה מופר לה מהחנות שביישוב.

ד. העובדה שהעבודה נעשתה בלחץ אינה סיבה לפטור את מפר הזכויות.

סכום התביעה הוא זה שמופיע בכתב התביעה, והוא נקבע לאחר שהתובעת עמדה על זכויותיה ועל הנזק שנגרם לה.

ו. נושאי הדין

מעמדו ההלכתי של חוק זכות היוצרים.

אחריות הנתבעת לשימוש שנעשה בעיצוב של התובעת.

טענת תום הלב של הנתבעת.

הפיצוי לתובעת.

ז. מעמדו ההלכתי של חוק זכות היוצרים

סקירה הלכתית על מעמדו של חוק זכות היוצרים תשס"ח-2007 מופיעה בפס"ד ארץ חמדה גזית 71036.¹ שני הצדדים הניחו שהחוק הוא הבסיס לדיון, ובכל זאת, נוסף מעט מקורות התומכים בכך שיש תוקף הלכתי לחוק זה. ראשית נביא את הרמ"א (חו"מ שסט, יא) שכתב: "דלא אמרינן דינא דמלכותא אלא בדבר שיש בו הנאה למלך או שהוא לתקנת בני המדינה". הגנה על זכויות יוצרים היא בוודאי בגדר תקנת בני המדינה.

בהמשך לכך כתב הרב הרצוג שיש מקום לקבל את חוקי המדינה במקרים בהם המציאות השתנתה (הרב הרצוג, תחוקה לישראל על פי התורה, כרך ב, עמ' 72):

עולה בדעתי בנוגע למציאות שנתחדשה בעולם המסחר והתעשייה, דבר כללי, שמציאות כזאת ומצב כזה לא היה קיים בימי חז"ל, אף שאפשר לנו לקבוע הדין בזה על פי הכללים שאינם תקנות אלא משפטים ממש, מכל מקום מכיון שמציאות כזאת ומצב כזה לא היו קיימים בימיהם, ויש לנו יסוד לשער שאילו היה מתחדש בימיהם היו מתחשבים עם המציאות וקובעים תקנה משום תיקון העולם... יש לקבל דין המלכות בזה הממלא אותו הצורך שהיתה תקנה כזו ממלאה.

זה המצב בנוגע להגנה על זכויות יוצרים, שהחלה לאחר המצאת הדפוס והתעצמה בעידן המידע בו אנו חיים כיום. באופן ממוקד יותר, פוסקים חשובים כבר כתבו שיש תוקף הלכתי לחוק המדינה בעניין זה, ובהם הרב עובדיה יוסף (שו"ת יביע אומר ז, חו"מ ט):

שלום וברכה וישע רב. אודות שאלתו אם יש דין ירושה לבנים אשר אביהם חיבר חיבורים בדברי תורה, שיוכלו לאסור על כל אדם הדפסת החיבורים בלי רשותם, משום השגת גבול, או דילמא כיון דקיי"ל (נדרים לז א) מה אני בחנם אף אתם בחנם, אין ליורשים זכות לעכב הדפסת החיבורים ולמנוע הפצתם...

¹ ראו בכתובת: <http://www.erezhemdah.org/Data/UploadedFiles/SitePages/706-sFileRedir.pdf>

ועכ"פ לדינא פשט המנהג לאסור הן **מדינא דמלכותא**, והן על פי גזירת והסכמת המחברים, והרבנים המסכימים לחיבור.

וכן הרב משה הלברשטם (בתוך: נחום מנשה וייספיש, משנת זכויות היוצר, עמ' קכא):

וקיי"ל שכל תקנה שהיא לטובת בעלי אומנות שאינה נגד דין התורה והיושר מחייב זה מצד "ועשית הישר והטוב" ומכח דינא דמלכותא הוא חוק קבוע, בזה לכו"ע אנו מחוייבים להחזיק בדינא דמלכותא אפילו בארץ ישראל...

אשר על כן, בית הדין קובע שלחוק זכות היוצרים יש תוקף הלכתי והוא יהיה הבסיס לדיון.

ח. אחריות הנתבעת לשימוש שנעשה בעיצוב של התובעת

קעת יש להכריע במחלוקת שבין הצדדים בשאלה האם הנתבעת אחראית לשימוש בעיצוב של התובעת. בעניין זה בית הדין מקבל את טענת התובעת, ומטיל את האחריות של הנתבעת, וזאת, כיון שהעיצוב נעשה על ידי עובדת של הנתבעת, עבור הנתבעת, בהוראה של הממונה עליה (מנהלת המעון) ובזמן עבודתה.

הסיבה לכך היא, שיש שלוש אפשרויות על מה לבסס את ההגנה על זכויות יוצרים בהלכה (ראו סקירה בשו"ת משפטי ארץ חלק א, עמ' 241-243, פורסם גם באתר דין תורה²):

גזל – במקרה זה העיצוב נעשה עבור הנתבעת, ומי שביצע את המעשה שפגע בתובעת, קרי הדפסת השלטים והפצתם היתה היתה הרכזת, שכאמור, היתה מוכנה להפר זכויות יוצרים. אמנם, היה מקום לדון האם יש כאן תקנת השוק, אולם, זה לא המקור העיקרי לחיוב במקרה שלפנינו ולכן לא נאריך.

נהנה – במקרה זה הנתבעת היא זו שנהנתה מהמעשה, שהרי המעצבת לא קיבלה שכר על המעשה. חוק ותקנה – מבחינה הלכתית הם קנס, וראוי לקנוס את הנהנה מהמעשה, ולא את מי שביצע את המעשה עבורו. בבחינת מה שנאמר (גיטין מה, א) "לאו עכברא גנב אלא חורא גנב", כלומר, יש לקנוס את מי שהמעשה נעשה עבורו. כאמור, במקרה זה אנו מחייבים על פי החוק, ולכן זהו השיקול העיקרי.

לפיכך, הנתבעת אחראית לשימוש שעשתה המעצבת בעיצוב של התובעת.

ט. טענת תום הלב של הנתבעת

בסעיף 58 לחוק זכות היוצרים נקבע כך:

58. הופרה זכות יוצרים או זכות מוסרית, ואולם המפר לא ידע ולא היה עליו לדעת, במועד ההפרה, כי קיימת זכות יוצרים ביצירה, לא יחויב בתשלום פיצויים עקב ההפרה.

² ראו בכתובת: <http://www.dintora.org/article/381>

על בסיס זה טענה הנתבעת שהיא פטורה בהיותה מפר תמים, כיון שהרכזת לא ידעה שהעיצוב שייך לתובעת. טענה זו אינה מתקבלת, ומהטעמים הבאים:

א. כאמור, הנתבעת אחראית למעשיה של המעצבת היות שהיא עובדת שלה, ולטענת הנתבעת, המעצבת הורידה את העיצוב מדף פייסבוק של מעצבות. מעשה כזה אינו חוסה תחת חזקת תום לב, ובוודאי כאשר הוא נעשה על ידי מעצבת שמצויה בתחום.

ב. הרכזת הודתה שהתכוונה להשתמש בעיצוב של משפ' א' ללא רשותו של המעצב. כוונה זו שהגיעה גם לידי מעשה, כאשר היא שלחה תמונה של העיצוב האמור לבית הדפוס, מלמדת על כך שהיא התכוונה שלא לכבד זכויות יוצרים.

אשר על כן, אנו קובעים שהנתבעת אינה חוסה תחת הגנת תום לב.

י. הפיצוי לתובעת

התובעת בקשה לקבל פיצוי כספי, הפסקה של ההפרה על ידי איסוף השלטים, והפצת מכתב בין התושבים שמסביר את הרקע.

לגבי הבקשה לאיסוף השלטים, בית הדין מקבל את טענת התובעת שנגרם לה נזק מהפצת שלט עם הלוגו שלה באיכות נמוכה. ולראיה, שגם בהסכם הפשרה, שכמעט ונחתם עם הנתבעת, הנתבעת עמדה על כך שיודפסו שלטים חדשים כדי שאלה יחליפו את הישנים. אלא שלדעת בית הדין נסיון לאסוף את כל השלטים אינו מעשי, וכן, היכולת לאכוף ביצוע איסוף שכזה מוגבלת מאד. לכן בית הדין מחייב את הנתבעת להפיץ מכתב הבהרה בנוסח שסוכם בין הצדדים בעבר (מצורף כנספח). לגבי איסוף השלטים תהיה התייחסות בהמשך.

לגבי הפיצוי הכספי, בסעיף 56 לחוק זכות היוצרים נקבע כך:

56. (א) הופרה זכות יוצרים או זכות מוסרית, רשאי בית המשפט, על פי בקשת התובע, לפסוק לתובע, בשל כל הפרה, פיצויים בלא הוכחת נזק בסכום שלא יעלה על 100,000 שקלים חדשים.

מטרת החוק ברורה ומוצדקת – לקנוס את המפר ולהקל על הנפגע ולחסוך ממנו את הצורך להוכיח נזק (בתחום שמטבעו הוא קשה להוכחה).

בהמשך (סעיף 56 (ב)) מוזכרים שיקולים שונים המשפיעים על קביעת גובה הפיצוי, נדון בכל אחד מהם בהקשר הנוכחי (לשון החוק בהדגשה):

(1) היקף ההפרה – במקרה כזה היקף קטן, מאות בודדות של משפחות.

(2) משך הזמן שבו בוצעה ההפרה – במקרה זה כשנה.

(3) חומרת ההפרה – בינונית, מצד אחד, הנתבעת הוכיחה שהיא התכוונה שלא לכבד זכויות יוצרים, מצד שני, לא מדובר על נתבעת שזה תחום עיסוקה ולא הוכח או נטען שלנתבעת דפוס של אי כיבוד זכויות יוצרים.

(4) הנזק הממשי שנגרם לתובע, להערכת בית המשפט – אובדן התמורה על הזמנת העבודה (כעת נתבע 450 ₪, בדיון הוסכם שהתמורה בדרך כלל נמוכה יותר). פרסום באיכות נמוכה שעלול לגרום לאובדן לקוחות פוטנציאליים, אולם, למי שאינו מקצועי הדבר לא ניכר.

(5) הרווח שצמח לנתבע בשל ההפרה, להערכת בית המשפט – לכל היותר 450 ₪.

(6) מאפייני פעילותו של הנתבע – הנתבעת אינה עוסקת בתחום שקשור בטבורו לזכויות יוצרים.

(8) תום לבו של הנתבע – שלא בתום לב.

לאור כל זאת, מכריע בית הדין שהנתבעת תשלם לתובע פי 15 מעלות העיצוב כפי שנקבעה בהסכם הפשרה, קרי, 4500 ₪. סכום זה מהווה הרתעה מספקת. בסכום נמוך יותר, עלול מאן דהו לחשוב שכדאי לו לנסות לעשות שימוש בזכויות ללא תשלום, וגם אם ייתפס בחלק מהמקרים זה עדיין ישתלם לו.

כאמור, איסוף השלטים הוא לא-מעשי, אולם, בית הדין מאפשר לתובעת להמיר חלק מהפיצוי בהדפסה של שלטים חדשים שיחליפו את הישנים. הצעה זו עלתה בהסכם הפשרה, אולם, לא הופיעה בכתב התביעה ולכן לא ניתן לכפות אותה על התובעת. למעשה, תשלם לתובעת 4500 ₪, והתובעת תוכל להחליט האם להדפיס בעצמה מגנטים חדשים, והנתבעת תחלק אותם לתושבים.

יא. הוצאות משפט

התובעת דרשה לקבל החזר של האגרה ו-800 ₪ בגין זמן רב של התעסקות במקרה. התובעת טענה שהתנהלות הנתבעת בעניין היתה לא ראויה.

בית הדין דוחה טענה זו. הנתבעת הסכימה לפשרה הוגנת, והעניין לא צלח בגלל ויכוח בשאלה האם התובעת תוכל לפרסם את המקרה ללא אזכור של זהות הנתבעת. גם בפני בית הדין ההתנהלות של שני הצדדים היתה טובה והגונה. הפיצוי על ההתעסקות בעניין כלול בפיצוי ללא הוכחת נזק שכבר נדון לעיל.

לפיכך, על פי שורת הדין, תשלם הנתבעת לתובעת חצי מהאגרה ששולמה, כנהוג בבית דין זה כאשר התנהלות שני הצדדים במהלך ההליך המשפטי תקינה. שולמה אגרה בסך 640 ₪, ולכן הנתבעת תשלם לתובעת 320 ₪ החזר אגרה.

יב. החלטות

1. הנתבעת תשלם לתובעת פיצוי על הפרת הזכויות + 320 ₪ עבור החזר אגרה, וזאת, תוך 35 יום מהתאריך הנקוב על פסק הדין.
2. התובעת רשאית להדפיס על חשבונה מגנטים חדשים, והנתבעת תפיץ אותם בין התושבים עם מכתב הבהרה כמפורט בהמשך.
3. אם תבחר התובעת בהדפסה חוזרת, עליה להודיע על כך לנתבעת ולבית הדין תוך 35 יום מהתאריך הנקוב על פס"ד זה. שני הצדדים יתאמו את ביצוע ההדפסה והעברת המגנטים לנתבעת. הנתבעת תפיץ אותם בתיבות הדואר של התושבים תוך 10 ימים מהיום בו המגנטים יגיעו אליה עם מכתב הבהרה המצורף בנספח. אם הנתבעת לא תבצע זאת, התובעת תוכל לפנות לבית הדין והוא ישקול האם לחייב את הנתבעת בתשלום נוסף.
4. אם התובעת תודיע כי היא אינה מעוניינת בהדפסת מגנטים אזי הנתבעת תפיץ בין התושבים את מכתב הבהרה המצורף כנספח לפס"ד זה בתוך 45 ימים מהתאריך הנקוב על פסק הדין. במקרה זה יש להשמיט את המשפט הבא: "בנוסף, הוחלט בשיתוף עם סטודיו *** כי יינתן מגנט נוסף לכל משפחה, והפעם ישירות מהמקור".
7. ניתן לערער על פסק דין זה תוך 30 יום מהתאריך הנקוב עליו.

פסק הדין ניתן ביום י"ב תמוז תשע"ו, 18 יולי 2016.

בזאת באנו על החתום

הרב עדו רכניץ

הרב חיים בלוך, אב"ד

הרב שמעון גרבוז

י.ג. נספח - מכתב הבהרה לתושבים

עמוד 10 מתוך 10

משרד ראשי: רח' ברוריה 2, ת.ד. 8178 ירושלים 91080 P.O.B 8178 Jerusalem
טל' 02-5371485 Tel פקס 02-5379626 Fax www.eretzhemdah.org beitdin@eretzhemdah.org ע"ר מס' 580120780

Founders: The Bellows Family, Chicago, Illinois